

Der var til denne Behandling intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslagets Indhold samt Spørgsmaal om dets Omgang til tredje Behandling fattes til Forhandling under et.

Octavius Hansen: Jeg forudsætter, at det er den ærede Finansministers Mening, at han i Perioden fra 1ste April 1893 til 1ste April 1901 er bemyndiget til at sælge disse Ejendomme, saaledes som der staar i Loven af 1ste April 1871 „paa den for Statskassen fordelagtigste Maade“, hvilket altsaa ikke absolut behøver at være ved Auktion, men ogsaa eventuelt ved Salg underhaanden, for saa vidt der fremkommer et godt Tilbud. Jeg antager, at det har været Meningen, at Finansministeren havde denne Myndighed i den forløbne Tid, og jeg synes ogsaa, at det burde være saa for Tiden indtil 1901, at Finansministeren skal kunne sælge disse Ejendomme paa den for Statskassen fordelagtigste Maade. Nu er det ganske vist, at naar Ministeren bortforpagter Ejendommene paa 8 Aar, ville de maaske vanskeligt kunne sælges, navnlig ikke ved Auktion, medmindre der i de Forpagtningskontrakter, som nu skulle afsluttes, optages en Klausul, hvorved der hjemles Staten Ret dertil, men det kan jo tænkes, at de kunde sælges til Forpagterne eller efter Overenskomst med dem, saaledes at det Djemed, som Ministeren og Rigsdagen ere enige om, at disse Ejendomme bør sælges, saa snart de kan paa en nogenlunde fordelagtig Maade, kunde opnaas. Det er mig ikke ganske klart, om Retten til at sælge er hjemlet ved de tidligere Lovbestemmelser af 1871 og 1881 og navnlig ogsaa ved det Lovforslag, den højtærede Finansminister har forelagt nu; det kunde maaske fortolkes saaledes, at i Perioden indtil 1ste April 1901 kan Finansministeren overhovedet ikke sælge. Jeg tror imidlertid, at den modsatte Fortolkning ogsaa kan være hjemlet, og jeg tillader mig derfor at spørge den ærede Finansminister, om han ikke antager, og om det ikke er hans Ønske, at den Lov, hvortil han har forelagt Forslag skal give ham Ret til, for saa vidt der tilbydes sig nogenlunde gunstige Billaar, at kunne sælge disse Ejendomme. Jeg havde kunnet ønske i saa Henseende at stille et Ændringsforslag for at gøre det ganske tydeligt, idet jeg antager, at det er Tingets Mening at ville give Finansministeren en saadan Bemyndigelse, men jeg formoder, at en Udtalelse af den højtærede Finansminister, som ikke bliver modtaget fra Tingets Side, i

hvert Fald væsentlig, maa støtte en saadan Fortolkning af Loven, selv om den ellers kunde være noget tvivlsom.

Finansministeren (Estrop): Jeg tror ikke, at den oprindelige Bestemmelse i Lov af 1ste April 1871 ret vel kunde forstaaes anderledes, end at den kun bemyndigede til Salg ved Udløbet af de dagældende Forpagtninger. Om Udtrykkene i de senere Forlængelseslove skulde være saadanne, at der i dem kunde findes en Hjemmel for Finansministeren til at sælge inden Udløbet af de ny Forpagtninger, tør jeg ikke i Djeblikket udtale noget bestemt om, men saa meget forekommer mig ganske klart, at dersom man skal indlade sig paa en ny Bortforpagtning i Stedet for at sælge Ejendommene, maa ogsaa Forpagterne være visse paa, at de beholde Forpagtningen i den alligevel dog kun temmelig korte Forpagtningstid, som en Rotation er. Havde man indført i Konditionerne, at man skulde kunne opsig dem forinden, ja, saa vilde utvivlsomt Budene være blevne ikke ubetydelig lavere. Jeg vil imidlertid sige det her, at dersom det skulde ske, at der skulde komme et efter min Formening antageligt Bud paa disse Ejendomme, inden Forpagtningstiden er udløben, vilde jeg, for saa vidt jeg ikke skulde kunne slutte mig til den Forstaaelse af det foreliggende Lovforslag, som det ærede Medlem har gjort gældende som sin, jo have en forholdsvis let Afgang til at indhente Rigsdagens Samtykke til Bortfalg. Der er jo 2 Muligheder, som allerede det ærede Medlem angav, enten at selve de Mænd, der nu forpagte Ejendommene, vilde købe, eller at udenforstaaende gøre antagelige Bud; men i sidste Tilfælde vilde Budet dog kun kunne blive paa de samlede Ejendomme, og jeg vilde da ikke uden at krænte Grundbestemmelsen i Loven af 1871 kunne modtage et saadant Bud, da denne Grundbestemmelse lyder paa: „entensamlede hver for sig eller i Parceller“, og det ærede Medlem ved maaske — jeg siger kun maaske, thi der er ingen Forpligtelse til at vide det — at netop dette eventuelle Bortfalg i Parceller har man fra anden Side lagt overordentlig stor Vægt paa. Jeg vilde altsaa ikke anse det for at være fair fra min Side, om jeg vilde acceptere et Bud paa de samlede Ejendomme i Løbet af Forpagtningstiden uden at have henvendt mig paa ny til Rigsdagen.

Octavius Hansen: Ja, jeg forudsætter naturligvis, at hvis der skulde optages en Stipulation i de Forpagtningskontrakter, der nu skulle afsluttes, hvorved Finansmini-